

Dosarul nr. 2ra-1653/18

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul central) N. Șova

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, N. Simciuc, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Natalia Covaliov în
interesele Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Mixte „Incaso”
Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Gheorghe Turcov cu privire la
încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă „Incaso” Societate cu Răspundere
Limitată și s-a menținut hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul
central,

c o n s t a t ă :

La 29 noiembrie 2016 ÎM „Incaso” SRL a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Gheorghe Turcov, solicitând încasarea datoriei în mărime de 4 890 de
lei, a taxei de stat în sumă de 270 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă
de 1 000 de lei.

În motivarea acțiunii, s-a indicat că la 24 mai 2012 între ÎM „Moldcell” SA în
calitate de furnizor și Gheorghe Turcov în calitate de abonat, a fost încheiat
contractul de abonament, precum și acordul suplimentar din aceeași dată, potrivit
cărui operatorul s-a obligat să ofere abonatului posibilitatea de a beneficia de
opțiunea promoțională de procurare a unui telefon mobil la preț special, cu condiția
achitării din partea abonatului a abonamentului lunar pe o perioadă obligatorie de 18
luni.

Conform prevederilor acordului, părțile răspund pentru neexecutarea
obligațiilor sale fără restricții.

Astfel, reclamantul a invocat că, deoarece abonatul a încetat să achite
abonamentul lunar, a cauzat operatorului un prejudiciu ce constă din datoria și
compensația în mărime de 3 260 de lei, precum și, penalitatea conform pct. 11 din
acordul suplimentar în mărime de 0.5% pe zi, pentru 100 zile de întârziere
penalitatea constituind 1 630 de lei.

A menționat că pârâtul nu și-a onorat obligațiile asumate, iar despre faptul nerespectării clauzelor contractuale a fost înștiințat prin intermediul notificărilor recomandate expediate.

Cererea de chemare în judecată a fost depusă de ÎM „Incaso” SRL având calitate de creditor în baza contractului de cesiune din 1 decembrie 2014, încheiat dintre ÎM „Moldcell” SA și ÎM „Incaso” SRL, prin care ÎM „Moldcell” SA a transmis dreptul de creanță asupra debitorilor săi în faza prejudiciară, judiciară sau de executare către ÎM „Incaso” SRL.

În drept acțiunea este întemeiată în baza prevederilor art. art. 525 alin. (1), 556 alin. (1), 624 alin. (1), (3), 970 alin. (1), 978 alin. (1), (3) din Codul civil și art. 166-167 din Codul de procedură civilă.

Prin hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul central, cererea de chemare în judecată depusă de ÎM „Incaso” SRL împotriva lui Gheorghe Turcov privind încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca neîntemeiată.

Prima instanță respingând acțiunea și-a argumentat concluzia prin faptul că, prin prisma art. 556 alin. (1), (2) din Codul civil, pentru a fi cesionată creanța trebuie să fie sesizabilă, adică să poată fi urmărită și executată silit.

Instanța de fond a menționat că, suma pretinsă constituie o creanță a ÎM „Moldcell” față de pârât și nu a reclamantului ÎM „Incaso” SRL, precum și este sesizabilă la data de 17 decembrie 2016, fiind transmisă în baza actului nr. 7 din 9 iunie 2016, pe când, în temeiul contractului de cesiune, creanța pretinsă nefiind sesizabilă la data de 1 decembrie 2014, când a fost încheiat contractul de cesiune a creanței.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 20 mai 2017 ÎM „Incaso” SRL a declarat apel.

Prin decizia din 28 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de ÎM „Incaso” SRL și s-a menținut hotărârea din 3 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul central.

La 15 iunie 2018 avocatul Natalia Covaliov în interesele ÎM „Incaso” SRL a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că sunt neîntemeiate și pasibile de a fi casate.

Consideră că instanța de judecată a apreciat eronat probele anexate la materialele dosarului. Contractul de cesiune din 1 decembrie 2014 a fost încheiat pe o perioadă de 3 ani. Iar potrivit pct. 1.4 din contractul de cesiune, creanțele vor fi transmise în baza unui act de predare primire însoțit cu factura de expediție. Potrivit pct. 4.2 din contract, primele creanțe după semnarea contractului vor fi transmise în primele 10 zile, iar următoarele creanțe vor fi transmise după necesitate și la discreția cedentului ÎM „Moldcell” SA.

Astfel, consideră că instanța de judecată a interpretat greșit clauzele contractuale, or contractul de cesiune are o durată de acțiune de 3 ani, și în tot acest timp pot fi întocmite acte de predare - primire a creanțelor pe toate perioada contractuală.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 5 aprilie 2018 (f.d. 83), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

Din aceste considerente, recursul declarat la 15 iunie 2018, se consideră în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Natalia Covaliov în interesele ÎM „Incaso” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Natalia Covaliov în interesele Întreprinderii Mixte „Incaso” Societate cu Răspundere Limitată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari